

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οὐκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἐτικοὶ τρεῖς Γενάρη,
κομῆτης ἀριβάροι.

**Κυβερνήσεις ἄλλαι
καὶ πύουνοι οἱ ἄλλοι.**

Φ.—
Χαίρει Περικλέτο, τόρα,
παῖζε καὶ τὴν κλαπαδόρα
καὶ μὴ βλέπτει συμφορὰς.

Χαίρει τῶν Ρωμηῶν Φακίρη...
τί μεγάλο πανηγύρι
κί' εὐαγγέλια χαράς.

“Στάθηναι μὲρὸς” ἔσθ' ἄλλοι,
κί' εἶδα τότε τὸν Κορφαῖτη,
τὸν Δραγοῦμην, τὸν Ζαήμεν καὶ τοὺς δὲ τοὺς συμπεθέρους,
κί' εἶδ' ἀπέξω νεανίας
καὶ καμπόσους προσηυτέρους
λιμαδόρας καιωνίας.

“Ὅντως θαύμα τῶν θαυμάτων
ἔσθ' ἄλλοι μαζωμένους
νὰ κυττάξω, τῶν κομμάτων
τελιγκάδες δοξασιμένους.

Τίτοιο πρῶγμα δὲν συνέθι νὸν, ἀεὶ καὶ ἄσθ' ἄλλοι,
κί' ἄκουσα καὶ τὴν Κορφαῖνα
νὰ μιλῆ πρὸς τοὺς ταγοὺς
καὶ τοὺς πρώτους ἀρχηγούς,
καὶ νὰ πέρη συμβουλὰς
καὶ μεγάλας καὶ καλάς.

Ἐλικρίνεται μεγάλη
ἔσθ' ἄλλοι ἄλλοι
μ' ἕνα στόμα θαρραλίων,
μ' ἕνα τόνον εὐφραδῆ,
κί' ὕπερφῶρον τύποι πλέον
καὶ προσχήματα ψευδῆ.

Τῆς μεγάλας καὶ πολλαῖς
τῶν Μεντόρων συμβουλὰς
τῆς ἐδῆσθ' ἄλλοι,
μέσα ἄσθ' ἄλλοι ἐφημερίδας.

Χίλια κί' ἑνμῆκοντα δέκα
κί' ἑλὰ τὰ σαθρὰ παλῆκα.

Χίλια κί' ἑκατὸν ἐπτά,
ἔργα προκοπῆς ἄπτά.

Κί' ἐφωτισθῆς δι' αὐτῶν
καὶ δεσφάως πῆρες κάθο,
καὶ νομῆζω περιττὸν
νὰ σοὺ τῆς ἐπαναλάβω.

Ἐθουσεῦλεθον ζητοῦν
καὶ τὸν Ἄνεσθ' ἄλλοι
καὶ συνετάξω, τὸν ῥωτοῦν.
Ἄμείσως ὅμως, κοινενέ,
δὲν εἶπ' ἑκείνος τότε ναί.

Ἄλλ' ὅμως τὴν Κυριακὴν μετὰ σπουδῆς ἀγῶνα
συνεταξάμην ἔκρωσε πρὸς θλοῦς κί' ἡ Κορφαῖνα,
καὶ τότε ἐβῶνασαν οὐρὰ
τάγωνιῶνα πληθῆ,
καὶ τότε πάνδημος χαρὰ
ἐπέτρωσε τὰ στήθη.

Καὶ τότε ἔχρη πᾶσα γῆ
κί' ἄλλοι τοὺς εἶδα φίλους,
κί' οἱ τῶν κομμάτων ἀρχηγοὶ
ἠσπάσθησαν ἀλλήλους.

Μονάχα δὲν ἐδώσανε, βρὲ Περικλέτο, χέρι
οἱ δύο συμπεθέροι,
μὰ βῆζιταις ἀντήλαξαν ὁ Κόντις μὲ τὸν Ράλλη
καὶ τῶν κομμάτων ἔγινε διάχυσις μεγάλη.

Χαραῖς, γλυκομιλήματα,
καὶ μάτς καὶ μούτς φλήματα,
καὶ γέλα με νὰ σοὺ γελῶ
καὶ φίλα με νὰ σὲ φίλῶ
γὰ τῆς πατρίδος τὸ καλῶ.

Κί' εἶπα κί' ἐγὼ περὶ χαρῆς ἐμῆν καὶ πάσι,
ἀγῶν κατέληξε μακρός,
ἀλλὰ κί' ἐβῶνησα πικρῶς
ἐν τῷ μνησθῆναι τῶν τευχῶν ἐκείνων τοῦ θανάτου.

Ἄμενησθῆναι μὲ πόνον
ἡμερῶν εὐδαιμόνων
καὶ μαχῶν καλλινίκων.

"Ανεμνήσθην πακέτων,
μπαρουτιών καμινέτων,
και πνευμάτων κι' αμβύκων.

Και τὰς δύο μου χεῖρας
διεπέτασα κλαίον
πρὸς πεσόντας σωτήρας
Κεντρικῶν φαραλλῶν.

Κι' ἡ θερμὴ προσευχὴ μου
ἀνυψοῦτ' ἐν αἰγῇ
τὸν κομητήν νὰ φθάσῃ.

"Ἡ δὲ δόλια ψυχὴ μου
καθὼς ἀνυρθοῦν γῆ
ἐδιψοῦσε θανάτῳ.

"Ἄλλ' ὄμως μέσῳ ὅτῃ χαρὰ κλάψε και σὺ, βρὲ βλάχα—
Θανάτῳ δὲν θὰ βλέπῃς πᾶ με τὴν χερσποφάλα.

Και νῦν περιανδρῶμεν
τὰ τόσα μας τὰ ράκη,
και νῦν ἀποπνάζομεν
ληθάργους, στενοβάχη.

Εἰς ἕχον γρήγορον κι' ἄργον
τραγουῖδι νῶον Ἰππουργῶν.

Φ.— "Ανεμνήσθην Δραγοῦρη, ὄντος ἀνδρα σεβαστῶν
και τὰ μάλιστα ἄγαστον.
Προχωρεῖ με τὴν Ἐλγῆ,
μὲ τὰ Γραπονάκια του,
και μὲ τὰ σπῆρα του μαλλιά...
τᾶχει τὰ χρανάκια του.

Τι χαρὰς και τί σαντούρη!..
συμποραῖσάν τὴν Κασοάνδρα
μὴ μαντεύῃς πᾶ, χαλιτοπή.

Νὰ κυβέρνησῃς καινούργη
μὲ τὸν ἄριστον τὸν ἀνδρα
τοῦ μεγάλου τοῦ Τρικούρη.

Τοῦτον θέλουν κορυφαῖοι τὸν κομητῶν ἀρχηγῶι,
τοῦτος τώρα πρὸς λιμένας ἡσυχίας ὀδηγεῖ.

Τοῦτος και ὅτῃ Βασιλγῆ
μὲ τρανὴ λαλεῖ λαλιῆ,
πλὴν κι' ἐγὼ μὲ τὴν Ἐλγῆ
φέλλω κατάσπῆρα μαλλιά,
ποῦ φωνάζουνοι δουλειᾶ.

Ἐμνήσθῃτω κι' ὁ Καλλέρρηγ,
τὸν Καλλέρρηγδον ὁ γόνος,
ὁ κι' ἐν λόγους, ὁ κι' ἐν ἔργους
βουλευόμενος ἡμερώνος.
Εἶναι και γλυκὸς πολὺ.
Ἐμνήσθῃτω, Φασουλή.

Π.—

Φ.— Ἐμνήσθῃτω κι' ὁ Ζορμπᾶς, ἀρχηγὸς δημοφιλῆς
τοῦ Σουλῆσου τοῦ τρανοῦ,
ἐνθους στρατιώτης νοῦ
και συνείσεως πολλῆς.

"Ἐμνήσθῃτω καθὼς κι' ἐγὼ
τὸν καινούργη στρατηγῶι,
ποῦ πρὸς ἔργα μᾶς καλεῖται...
Ἐμνήσθῃτω, Φασουλή.

Π.—

Φ.— "Ἄλλ' ὄμως ἀνεμνήσθῃμεν κι' Ἄνδρειαν τὸν Μζαούλη,
τρανὸ θαλασσοπολι,
φέρων ἄξιος ὄνομα θαλασσοῦνης εὐκλείας,
και τὸν Πιναγῆ ποτόπουλον τὸν τῆς Αἰγυπταίας,
ἀντάθῃον θεράποντα γῆ τὴν σοφὴν Παλλάδα,
ποῦ λείει και τάστατα του μὲ χάρι κι' ἐξυπνάδα.

Π.—

"Ἄς ὀμνήσθῃν και τοῦτοι,
βρὲ Φασουλή ταφούτῃ.

Φ.— Ἐμνήσθῃμεν, βρὲ Περικλῆ, καιρούς ἀρμετανίους,
κι' ὅ ἐστιν ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς Λακεδαιμονίους.
πῶς ὁ Φικιῶρης Ἰππουργῆς τῆς Θέμιδος καλεῖται,
διὸ τῆς Λακεδαιμονίους ἐνθουσιῶν πολιταῖ.

Μεταξὸ τὸν εὐδαίμωνων
ἔρθεσε κι' αὐτὸς εὐδαίμων...
τοῦτον ἔστειλε πρὸ χρόνων
βουλευτὴν ἡ Λακεδαίμων.

Π.—

"Ἐμνήσθῃτω κι' ὁ Φικιῶρης,
κἀλλιστος ἐν ἐκκηγόρας.

Καὶ ἕνα τραγουῖδι
γῆ τὸν Σκουλοῦδη.

Π.—

Και τὰ πρῶτα τὰ καρπῆλα
εἰς τὸν Στέφανο ἔμλουον,
και μὲ χλιτα παρακάλα
τὸν θερμοπαρκαλοῦν.

Τὸν παρακαλεῖ κι' ὁ Κόντας, τὸν παρακαλεῖ κι' ὁ Ράλλης:
Ἐλα, Στέφανε, και σὺ,
ποῦχεις γνάσι περῆσῃ,
περισύματα νὰ βγάλῃς.

"Ἐλα, Στέφανε, ὅτῃν ὀκλιῶ
μὲ τὸν Στέφανο τὸν ἄλλο
νὰ μᾶς βάλῃτε ὅτῃν ἄρῳμο
και ὅτῃν τάξι και ὅτῃν νόμο.

Στέφανε, καλά στοχάσου,
κι' ἔλα τώρα νῶτα μπῆναι.
Ἐλα δεῖξε μᾶς, και μῆνε,
και τὰ φῶτα τὰ δικά σου.

"Ἐλα νὰ συχάσουν ἔλα,
κι' ἄνοιξε τὴν πορτοῦρα
και μὴν κἀνῆς τὸν φτωχὸ.

Μὴ μᾶς γράφῃς στὴν πατοῦνα,
μὴν ἀφῆνῃς στὴν φουρτοῦνα
τὸν Δραγοῦμῃ μοναχὸ.